

پیرشدن جمعیت، سیاستمداران آسیایی را با دو چالش عمده روبه‌رو کرده است: نخست، تلاش برای رشد سریع اقتصادی در مواجهه با شرایط نامساعد جمعیت‌شناختی و دوم، فراهم کردن یک درآمد مقرون‌به‌صرفه، کافی و پایدار برای یک جمعیت پیر و سالخورده. کتاب «نظام بازنشستگی در شرق و جنوب‌شرقی آسیا» با بررسی سیستم‌های حقوق بازنشستگی هشت کشور در شرق و جنوب‌شرقی آسیا، از چین گرفته تا اندونزی، جمهوری کره‌جنوبی، مالزی، فیلیپین، سنگاپور، تایلند و ویتنام، به بررسی گسترده چالش دوم پرداخته است. شما می‌توانید این کتاب را از سایت آمازون تهیه کنید.



تجربه دیگر کشورها

شعار کارگران پاریسی در تظاهرات روز جهانی کارگر

کار، تفریح و خواب

تظاهرات امسال در پاریس، پایتخت فرانسه که به مناسبت روز جهانی کارگر تدارک دیده شده بود، به درگیری بین نیروهای پلیس و تظاهرکنندگان انجامید. برخی گروه‌های چپ افراطی از معترضان خواسته بودند روز کارگر را به روزی انقلابی تبدیل کنند. تغییرات کلان در حوزه اقتصاد که از جمله وعده‌های «امانوئل مکرون» رئیس‌جمهوری فرانسه در رقابت‌های انتخاباتی بوده، اکنون با مخالفت اتحادیه‌ها و گروه‌های کارگری مواجه شده است.

گزارش‌ها حاکی از آن است که پلیس در پاریس ۲۰۰ تظاهرکننده نقابدار که در جریان تظاهرات سالانه روز کارگر در روز اول می، شیشه فروشگاه‌ها را شکسته و اتومبیل‌ها را آتش زدند دستگیر کرده است. در این روز گروه‌های چپ افراطی هرج‌ومرج طلب موسوم به «بلوک سیاه» موفق شدند تظاهرات آرام علیه اصلاحات دولت امانوئل مکرون در بخش کارهای دولتی را تحت‌الشعاع قرار دهند. پلیس گفت که حدود ۱۲۰۰ نقابدار در تظاهرات سالانه اول می که از طرف اتحادیه‌های کارگری برپا شده بود شرکت کردند. پلیس برای متفرق کردن این گروه، از گاز اشک‌آور و آب‌پاش استفاده کرد. در مجموع چهار نفر از جمله یک افسر پلیس جراحات سطحی برداشتند. کارشناسان بر این باورند، میزان نارضایتی اتحادیه‌های کارگری از اصلاحات مکرون بالاست. از جمله خدمه راه‌آهن، اعتصاب‌های سراسری سه‌ماهه‌ای را در واکنش به ترمیم شرکت دولتی «اس ان سی اف» شروع کرده‌اند. در ماه مارس ده‌ها هزار نفر از آموزگاران، پرستاران و سایر کارمندان بخش‌های خدمات به اعتصابات راه‌آهن پیوستند. البته رئیس‌جمهور فرانسه گفته است از طرح خود عقب‌نشینی نمی‌کند. اتحادیه‌های کارگری گفتند شمار کسانی که در آرامش اعتراض کردند حدود ۵۵ هزار نفر بود. پلیس شمار آن‌ها را حدود ۲۰ هزار نفر تخمین زد. این تظاهرات در مقایسه با تجمع ۲۲۳ هزار نفری که در ماه سپتامبر در پاریس انجام شد، کوچک بود. فرانسه به‌عنوان کشوری پیشرو در جنبش‌های کارگری در زمان برگزاری روز کارگر، یکی از مهم‌ترین کشورها به‌شمار می‌رود. این روز برای فرانسوی‌ها اهمیت زیادی دارد که جنبه‌سرگرم‌کننده‌آن، جداز بحث‌های سیاسی و اجتماعی این است که این روز تنها روز تعطیلی با حقوق در این کشور است. گروهی از فرانسوی‌ها این روز را با خانواده و دوستان سپری می‌کنند و گروهی دیگر نیز به خیابان می‌روند تا برای بهبود وضعیت کارگران تلاش کنند. می‌توان گفت که روز کارگر در فرانسه هیچ‌گاه یک روز آرام نبوده است. اتحادیه‌های تجاری و سازمان‌های دیگر راهپیمایی‌ها و تظاهرات متعددی در این روز برنامه‌ریزی می‌کنند که تمرکز آن‌ها بر حقوق کارگران و دیگر مسائل اجتماعی است.

«می‌دی» روزی است که از آمریکایی‌ها قرض گرفته شده. اما می‌توان گفت هیچ چیز به اندازه اعتراض و تظاهرات، فرانسوی نیست و البته گل که با فرهنگ فرانسه آمیخته است. روز کارگر در فرانسه هم رنگ‌وبوی سیاسی و اجتماعی دارد و هم بوی گل. طبق سنتی قدیمی در اولین روز ماه می، دادن گل به دوستان و آشنایان خوش‌شانسی می‌آورد. اول می تنها روزی است که دولت در فرانسه به هر کسی اجازه می‌دهد بدون مجوز و معاف از مالیات در خیابان گل بفروشد. همچنین از سال ۱۸۹۰ سنت دیگری در «می‌دی» باب شد و آن قراردادان یک مثلث قرمز بر یقه پیراهن است. اضلاع این مثلث نشان‌دهنده تقسیم یک روز ایده‌آل به سه قسمت مساوی؛ کار، تفریح و خواب است. برخی نیز این مثلث را با یک دسته گل کوچک که دور آن روبان قرمز پیچیده شده جایگزین کرده‌اند. روز کارگر در فرانسه به معنی تعطیلی همه بخش‌ها از سوپر و حمل‌ونقل گرفته تا موزه‌هاست. حتی موزه مشهور لوور نیز در این روز تعطیل است و حمل‌ونقل عمومی در شهرهای کوچک متوقف و در شهرهای بزرگ با فاصله‌های زمانی بسیار طولانی انجام می‌شود. اغلب رستوران‌ها نیز تعطیل است.



اعضای انگره اتحادیه‌های کارگری آفریقای جنوبی (COSATU) در تظاهرات ماه می در کیپ‌تاون، آفریقای جنوبی



سه‌شنبه، اول می به‌عنوان روز کارگر یا روز جهانی کارگران شناخته می‌شود و گوگل در این روز با تصاویری از ابزار کارگری در رشته‌های مختلف در صفحه اول خود، به استقبال آن رفت. گرامیداشت روز جهانی کارگر، تاریخی طولانی دارد که از ریشه‌های رادیکال در جنبش‌های سوسیالیست اولیه تا آخر هفته‌های طولانی و گاهی درگیری و اعتراض‌های کارگری گسترده است. این روز در بسیاری از کشورهای جهان، روز کارگر تلاش‌ها برای به رسمیت شناخته‌شدن حقوق کارگران توسط انترنسیونال دوم است که ائتلافی از احزاب سوسیالیست و مارکسیست و گروه‌های کارگری است که در بحبوحه تلاش‌ها برای بهبود وضعیت کارگران در پاریس بنیان‌گذاری شد. انتخاب اول می به‌عنوان روز جهانی کارگر با تاریخ آمریکا‌گه خورده است. کنفرانس بین‌المللی سوسیالیست در سال ۱۸۸۹ به نشانه هم‌دردی با کشته‌شدگان اعتراضات مسالمت‌آمیز کارگری در شیکاگو، این روز را انتخاب کرد. اعتراض این کارگران به ساعت کار طولانی و کاهش آن به هشت ساعت در روز بود. در سال ۱۸۸۴ سندیکا‌های کارگری آمریکا مقرر کردند در دو سال آینده کارفرمایان را به محدودکردن زمان کار به هشت ساعت در روز مجبور کنند و روز اول ماه می را برای شروع کارزار خود انتخاب کردند، زیرا در آن روز بیشتر قراردادهای کار به

پایان می‌رسید.

در اول ماه می ۱۸۸۶ شماری از کارفرمایان آمریکایی به خواست هشت ساعت کار در روز تن دادند و آن را در حق ۲۰۰ هزار کارگر به رسمیت شناختند. در همان روز ۳۴۰ هزار کارگر که نتوانسته بودند به چنین حقی دست یابند، در سراسر آمریکا به‌ویژه در شیکاگو دست به اعتصاب زدند که روز بعد به تظاهرات خیابانی انجامید و پلیس این اعتراض‌ها را به‌شدت سرکوب کرد. با این حال امروزه کشورهایی مانند آمریکا و کانادا اولین دوشنبه‌سیتامیر را به‌عنوان روز کارگر جشن می‌گیرند و در استرالیا نیز با یک هفته تأخیر روز کارگر در هفتم می گرامی داشته می‌شود. روسیه، کشورهای آسیایی، چین، تایلند و ویتنام از جمله کشورهایی هستند که اول می را روز کارگر می‌دانند. هرچند سرآغاز روز جهانی کارگر را رویدادهای خونین ماه می ۱۸۸۶ شیکاگو می‌دانند، در سال ۱۹۵۵ «پاپ پیوس» دوازدهم، روز اول ماه می را جشن «سن ژوزف» اعلام کرد تا به روز جهانی کارگر رنگ‌وبوی مسیحی بدهد. در تونس پس از سقوط «بن‌علی»، حزب‌النهضة نخستین حزب اسلام‌گرای بود که اول ماه می را جشن گرفت. این روز در ترکیه تعطیل رسمی است و در این کشور مانند کشورهای اروپایی در اول ماه می راهپیمایی‌هایی در شهرهای بزرگ برگزار می‌شود. در فرانسه روز جهانی کارگر با یک خاطره تلخ متباد می‌شود. خاطره‌ای که مربوط به رویدادی است که دقیقاً دو سال پس از اینکه دومین انترناسیونال سوسیالیست، روز اول ماه می را روز کارگر نام‌گذاری کرد، در شهر «فورمی» در شمال فرانسه اتفاق افتاد و طی آن ارتش، کارگرانی را که دست به اعتصاب صلح‌آمیز زده بودند به گلوله بست. ۹ تن از کارگران کشته و ۳۳ دیگر

زخمی شدند. از آن پس بود که اول ماه می رفته رفته به‌عنوان یک جشن در سنت‌پیکار کارگری جا افتاد و بلژیک و روسیه نیز به آن ملحق شدند.

• رسوم متفاوت برای یک روز مشترک

در آغاز قرن بیستم، روز اول ماه می در فرانسه به یک میعاد اجتماعی تبدیل شد و مجلس سنا در ۱۹۱۹ هشت ساعت کار روزانه را برای کارگران تصویب کرد. در شوروی سابق، در سال ۱۹۲۰، اول ماه می را تحت عنوان «جشن قانونی کارگران» تعطیل رسمی اعلام کردند. در ایتالیا در دوره فاشیست‌ها به‌جای اول ماه می، روز ۲۱ آوریل را که می‌گویند روز بنیان‌گذاری شهر ژم است، جشن می‌گرفتند، اما از سال ۱۹۴۵ ایتالیایی‌ها روز کارگر را دوباره جشن گرفتند. در اسپانیا و پرتغال نیز آن را جشن می‌گیرند. در آلمان و اتریش هم اول می تعطیل رسمی است، اما در سوئیس تعطیل رسمی نیست. از همین رو، در آن کشور سندیکا‌ها راهپیمایی اول ماه می را بعدازظهر یا اول عصر برگزار می‌کنند. در هند اول ماه می تعطیل رسمی است و آن را از سال ۱۹۲۳ جشن می‌گیرند.

• فرصت اعتراض یا یک جشن جمعی؟

روز جهانی کارگر در کشورهای مختلف جهان به شیوه‌های متفاوتی گرامی داشته می‌شود. در بخش‌هایی از اروپا «می‌دی» یعنی پیک‌نیک و باربیکیو. اما در برخی از کشورها روز کارگر به‌طور سنتی یعنی اعتراض، اعتصاب و اغتشاش که اغلب به خشونت کشیده می‌شود. اغلب اعتراض‌هایی که

• گزارش تصویری



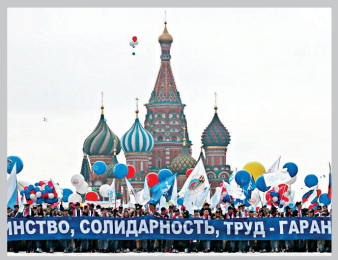
کارگران پورتوریکو در اعتراض به اقدامات ریاضتی در سن خوان (کشور یوتا).



مردم طی تظاهرات روز اول ماه می در هاوانای کوبا، عکس‌های فیدل کاسترو، رئیس‌جمهور سابق کوبا را به نمایش می‌گذارند.



حامیان حزب کارگر در مالت، روز اول ماه می را جشن می‌گیرند.



مردم در روز اول می در میدان سرخ مسکو پرچم کارگری برافراشتند.



تظاهرکننده‌ها با لباس دلقک پنجره‌های یک ماشین پلیس سوئیس را پاک می‌کنند.



تظاهرات روز جهانی کارگر در هندوراس، به درگیری ختم شد.



کارگران آرژانتینی، در اولین روز می به خیابان آمدند.



یکشنبه • ۱۶ اردیبهشت ۱۳۹۷ • شماره صد و پنجاه

A T I V E H N O